ELIŠKA KVAPILOVÁ

VRAŽDA KUPCE BAKCHÓNA

Host

Fantasy detektivka

ELIŠKA KVAPILOVÁ

VRAŽDA KUPCE BAKCHÓNA

Brno
2026

© Eliška Kvapilová, 2026
Cover pictures from open sources
Map © Eliška Kvapilová, 2026
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3342-8 (PDF)
ISBN 978-80-275-3343-5 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3344-2 (MobiPocket)

I. KAPITOLA

Chladný stín a plesnivina zdí hradební chodby, v níž se rozléhal klapot kopyt jejich koní, ostře kontrastovaly se slunečným dnem, do kterého vyjeli. Jako kdyby se odklopilo víko čarovné škatule. Opeřený démon Kahul spokojeně přimhouřil oči a pootevřel krátký černý zobák, složený ze zobce a pružně spojených destiček, umožňujících mimiku úst. Na slunci se zablýskly jeho špičaté zuby. S potěšením seznal, že si ho pár lidí změřilo neklidným pohledem. Paprsky se svezly po tmavofialovém peří i po jeho jediném oděvu — nákladném plášti svrchu tmavém, zespod béžovém a sepnutém velkou zlatou sponou.

Ohlušoval ho ruch města, hrkot vozů, křik dětí hrajících si v boční ulici a vzdálené hlasy z tržiště. Všudypřítomnou vůni moře si nešlo odmyslit; na čich ale útočil i závan prachu a splašků, slámy a kouře ohnišť, na okamžik zastíněný silnou bylinkovou vůní z krámku kořenářky hned u hradební věže.

Nadarmo se tomuhle místu neříká Perla Západního pobřeží. Ach, jak by se tu dalo báječně škodit!

Na mysli mu hned vytanulo pár zlomyslností, které by mohl provést. Zavětřil vůni koblížků, které prodavačka smažila na rohu ulice, a polkl sliny. V sedle se otočil na svou paní, černovlasou čarodějku Elsyu, a samolibě se usmál.

Takové výstavní město ji přece musí uchvátit!

Elsya se ale tvářila zaraženě, jako by měla zácpu. Po hemžících se lidech těkala uhrančivýma očima zpod hustého černého obočí připomínajícího tykadla nočního motýla.

Uprostřed mumraje hlavní ulice si nevlídně měřila domy omítnuté sytě oranžovou hlinkou i vypouklé střechy, pokryté dehtovanými dřevěnými šindeli a s rohy zatočenými netypicky dolů. Sem tam si mimoděk narovnala lem fialového pláště a palcem přejela po sponě se znakem čarodějného rodu. Učená krasavice bronzové pleti, pod parádním svrchníkem oděná na cesty spíše jako zbojník, budila občasné zvědavé pohledy. Ona sama ale na svobodné přístavní město Tiriadu zjevně nevražila.

Kat aby to spral, co se té ženské zase nelíbí!?

Nejspíš vycítila, že ji pozoruje, a podívala se na něj.

„Nedoufáš snad, že se na naší cestě zase zdržíme?" řekla uštěpačně a vysunula špičatou bradu. Vlnité černé vlasy, které jí spadaly po ramenou, působily teď jako bouřkový mrak, z nějž každou chvíli zablýskne. Její vraník v tu chvíli bujně potřásl hlavou, až zacinkalo uzdění.

Opeřený pomocník si v duchu povzdechl.

„Samozřejmě že ne," zalhal, až se mu od zobáku prášilo, „budu šťastný, když odsud co nevidět vyplujeme na jih, jak si přeješ…" *Nějakou skřípějící bachratou bárkou,*

páchnoucí rybinou a nemytými námořníky, dodal v duchu kysele. Obyčejně by se nerozpakoval to říci nahlas, ale teď se snažil černovlasou čarodějku uchlácholit.

Moc to nezabralo. Už ho znala.

„To ti tak věřím. Ale nemysli si! Najdeme toho kupce, zjistíme, od koho pochází naše kniha, a jen co si s tím učencem promluvím, vyplujeme."

Kahula z její urputnosti přešla chuť na koblížky. A to bylo co říct.

„Kéž je po tvé vůli, má paní," zavrčel potichu a vymýšlel, jak změnit téma. O té zpropadené knize se teď nechtěl bavit ani za nic.

Jednalo se o opis Kroniky Západního stínu, v jehož dodatku našli čirou náhodou pár zvěstí, které Elsye mohly pomoci v pátrání po mocné černokněžnici. Zde v Tiriadě hodlala Elsya hledat neznámého učence, který opis kroniky vyhotovil, aby se ho na tyto zvěsti vyptala. Doufala, že jim autor opisu poví něco zajímavého, co by se jim mohlo hodit — ale jejich putování po stopě oné služebnice Temnoty povede tak jako tak na jih, podle staré mapy.

Cestou sem se jim podařilo zjistit, že opis kroniky původně koupil z místního zdroje jistý obchodník Bakchónus, který by tu měl sídlit. Prvním krokem tedy nutně bylo ho navštívit a zjistit víc.

Kahul v získávání indicií od začátku spolupracoval jen neochotně. Stále doufal, že se mu povede svou paní zviklat a odradit od další nebezpečné cesty. Neměl žádnou chuť darmo nasazovat krk.

Ji ale hnala touha po pomstě. Černokněžnice jí totiž zabila otce, což Elsya nehodlala nechat bez odplaty.

Nejprve se ale stejně musíme ubytovat a najít bydlo toho zpropadeného kupčíka, dumal démon. *Jinými slovy — spousta možností, jak bych mohl výpravu zdržet!*

„Je tu vynikající hostinec. Tedy, ehm, stál tu, když jsem tudy naposledy projížděl."

„Před sto lety?" popíchla letitého démona čarodějka.

„Před dvaceti," utrousil Kahul, ale pak významně pozvedl dráp a nasadil výraz parodující učence. „Jestli tu vydržel, shledám to víc než výmluvným důkazem, že je stále dobrý."

„Jak se jmenoval?"

„U Tlustého poníka."

Elsya vyprskla smíchy a Kahul se spokojeně usmál.

Konečně jsem jí zvedl náladu.

Koně kráčeli hlavní ulicí, dlážděnou béžovými kameny třpytícími se slídou. Donesli své jezdce k hostinci na rohu, na dohled od malého ryňku.

Na starodávném vývěsním štítě měl skutečně vyveden nápis U Tlustého poníka. Okna v oranžové omítce zdobily dehtované okenice.

V hliněných nádobách podél zdi rostly huňaté keře. Vypadaly jehličnatě, ale kvetly drobnými fialovými kvítky, okolo nichž bzučely včely. Ve zdejším teplém podnebí přicházelo jaro daleko dřív. V Sybhanu, odkud sem přicestovali (a odkud oba i pocházeli), se touhle dobou teprve lámaly ledy.

Elsya zírala na rostliny jako na zjevení.

„To je hezké! Co je to?" sesedla a držíc koně stále za otěže, došla k truhlíkům.

Démon za jejími zády protočil oči. *Vysedí důlek nad učenými knihami a nezná obyčejné koření!*

„Mořská růže. Přidává se na pečené ryby."

Rozemnula kousek v dlani a přivoněla si. Pak se najednou rozhlédla po ulici, jako by město spatřila novýma očima.

„Možná to nakonec není tak špatný nápad, prohlédnout si to tu. Třeba to bude docela pěkných pár dní odpočinku," prohlásila a odkráčela s vraníkem do stáje.

Kahul zůstal pár okamžiků v sedle svého mohutného grošáka jako opařený. Pak odevzdaně potřásl hlavou.

Ženy. Skoro tři staletí se jim věnuji s vášní badatele, a pořád je nechápu.

Sesedl a tmavým pařátem zdobeným obrovskými drápy pohladil koně po šíji. Na spáru i na svalnatém předloktí se mu pod slunečními paprsky leskly drobné šupiny. Ostatně, tělesnou podstatou byl opeřený plaz. Jen lidé jeho druh pojmenovali čistě podle vzhledu — Ptačí běs.

„Pravda je," řekl koni, jako by mu grošák mohl rozumět, „že co se žen týče, každý důvod dál neutuchat v jejich studiu se hodí." Koník jen sehnul hlavu a chňapl hebkými pysky po Kahulově černé mošně, jestli se v ní neschovává nějaký mls.

Grošáka s vraníkem svěřili štolbovi a se zavazadly zamířili zpět do hostince. Kahul se musel vzhledem ke své výšce ve dveřích sehnout. Otevřel si loktem, vešel první a rozhlédl se. Inu, lepší podnik se poznal nejen upraveným vnějškem.

Okny okázale zasklenými drobnými skleněnými tabulkami vstupovalo slunce a v jeho šikmých paprscích vířil prach. *Příjemná změna oproti šerým světnicím s mašťěnými pergameny v oknech!* pomyslel si démon. I zdejší tmavý nábytek vypadal pěkně a fortelně. Zdi se bělaly vápennou omítkou.

Kahul přešel k výčepu a položil sedla a brašny na zem. Díky jeho síle se zdálo, jako by nic neváţily.

Do oběda zbývala necelá hodina, v kuchyni ještě probíhaly přípravy a v lokále sedělo jen málo hostů; podle oděvu měšťani, pár obchodníků a cizinců, ale i několik venkovanů. Podle oblečení se dalo snadno poznat, odkud kdo přicestoval. Obchodníci z jihu i z východu nosili méně pestrý oděv, než jaký byl obvyklý v Tiriadě, střízlivěji střižené kabátce a dlouhé pláště. Místní muži, tedy ti bohatší, si naopak libovali v krátkých pláštících a velkých čepcích, pestrých nohavicích a botách s dlouhou špičkou. Chudší se museli spokojit se lněnými košilemi a jednoduchými nohavicemi.

Vzadu ve stínu popíjel pivo hřmotný pacholek a hleděl kamsi do prázdna. U okna blíž příchozím hráli dva starší muži deskovou hru s černými a bílými kameny. Kahula ten výjev na okamžik zaujal. Muž, který seděl čelem ke vstupu, měl na nose kostěné obroučky s čočkami a šedou hlavu mu kryl pestrý čepec. Prořídlou bradkou a kníry se jeho hubená tvář zdála ještě podlouhlejší a mezi volány petrolejového pláště se mu leskl mosazný přívěsek se symbolem mistra felčara. Protihráč, z nějž Kahul viděl jen kulatá záda, rozpuštěné dlouhé vlasy a tmavý čepec se střapcem, mu právě zablokoval kameny a hromsky se

rozesmál. Útlý vzdělanec se narovnal v zádech a zatvářil se zničeně, jako by hrací stůl před ním pokrývaly dopisy od výběrčího daní.

„Dneska to hraješ jako ponocnej, Fizurku!“

„Máš jenom štěstí! Budu chtít odvetu,“ rozhodl se mistr felčar a posunul jeden ze svých kamenů o chabé pole, aby se pokusil uvolnit z nepřátelského sevření.

„Jednu? Nebo rovnou dvě? Cha! Nechtěl bych slyšet, do čeho ti nadá ta tvoje bosorka, když zjistí, že jsi tu proseděl celý dopoledne!“

„Nech si ty řeči, roznesu tě na kopytech. Uvidíš.“

Dál je Kahul neposlouchal, obrátil pozornost do míst, kam se dívala Elsya — z kuchyně totiž vykoukla šenková. Sjela nové hosty pohledem, odložila hliněnou mísu s těstem a otřela si ruce do zástěry. Byla to drobná mladá žena se širokým obličejem, dozlatova opálenou pletí a blízko posazenýma hnědýma očima. Obočí měla tenké a do obloučků vykrojené, takže to vypadalo, že jej neustále nad něčím pozvedá, hnědé vlasy nosila smotané do uzlu na vrcholu hlavy. Na první pohled šlo poznat, že je v naději.

„Buď zdráva, šenková, máš pro nás volný pokoj na pár dní?“

Hnědé oči sklouzly po Elsyiných odznacích čarodějnického rodu.

„Pro panstvo máme pokoj v horním patře. Vlastní krb a široký kavalec — ale je za pět stříbrných na den.“

„No tedy!“ zasmál se démon, „pěkně jste podražili, co jsem tu byl naposled! Doufám, že jsou v ceně i služby navíc!“ Šenková vmžiku změnila výraz — založila ruce v bok

a nadechla se, aby se ohradila — a tak smířlivě pozvedl dráp a rychle dodal: „Například vynesení věcí po schodišti. A jídlo."

„Tak to jistě," ucedila a houkla do kuchyně na pacholka. Pak se obrátila zpět k hostům. „Oběd bude za hodinu."

„Počkáme nahoře," řekl a podal jí sybhanský zlaťák, čímž si předplatil pokoj nejmíň na týden.

Přikývla a vzala z police veliký kovaný klíč. Když ho Kahulovi dávala, pohlédla na něj trochu zamyšleně.

„Pane, ty jsi pán hradu nad Bílým jezerem?" zeptala se váhavě. Když přisvědčil, dodala: „Pamatuju si, když jsi tu byl naposledy."

„Vážně? Tos musela být malá holčička."

„Hm. Hrozně jsem se tě bála."

„Opravdu?"

„Jako se člověk bojí něčeho nebezpečného, na co je ale zároveň zvědavý… Třeba když vidí bouřku hnát se z moře na břeh. Pamatuju se, jako by to bylo včera."

V pokoji Kahul čiperně vybalil věci a pověsil Elsye na zeď cestovní zrcátko. Místnost byla čistá a útulná, stál tu vyřezávaný stůl s konvicí na vodu, majolikovým umyvadlem a velkým kovaným svícnem s voskovicemi, dvě židle a truhlice. Kavalec byl opravdu široký, s pohodlnými slamníky a prošívaným přehozem. Jediný nedostatek tkvěl v lezavém chladu nevytopených zdí, ale to šlo snadno napravit — Kahul pohnal pacholka, který právě přifuněl po schodech s druhou částí zavazadel, aby zatopil v krbu.

Elsya otevřela vikýřové okno a rozhlédla se po městě. Dovnitř zavanul svěží mořský vánek a křik racků. Měli

výhled na západní hradby, zdobené baštami, a na linii moře, které se v jarním slunci jevilo tmavě modré.

„Nakonec ta cena není až tak přehnaná," usoudila polohlasem a mhouřila oči do světla.

Kahul byl navýsost spokojený. *Dobré ubytování je prvním předpokladem ke zdárnému zdržení výpravy!*

„Zajímalo by mě, co jsi vyváděl, když jsi tu byl naposled," pokračovala zamyšleně.

„Elsyo, co to do tebe vjelo?" zamračil se démon. „Projížděl jsem tudy jako spořádaný šlechtic na cestách. Lidé si toho vždycky tolik navymýšlejí," řekl a hned ho napadlo, jak by mohl změnit téma: „O kom myslíš, že si bude Tiriada povídat dnes večer? *Do města dorazila, světe, div se, mocná sybhanská čarodějka!*"

„*A nadto má s sebou toho lotra, opeřeného démona, pána hradu v horách,* viď?"

„Hmm, no, možná i tak."

„O důvod víc tu neotálet!"

„Elsyo, co kdyby sis před obědem na chvíli odpočala?" zatrylkoval.

„Nechci odpočívat."

„Po tak dlouhém harcování? Projdu se po městě a zjistím, kde má sídlo ten kupec. Pak bychom se naobědvali a vyrazili rovnou za ním."

Přeměřila si ho podezíravým pohledem, ale chtě nechtě se nad tím zamyslela. Na chvíli se natáhnout na postel vůbec neznělo jako zlý nápad. Přes hory jeli pět dní. Měli s sebou její stan, který jim poskytoval přístřeší, a někdy přespali v letní boudě, protože tyto přístřešky byly nyní ještě prázdné, pastevci je využívali nejdříve

od pozdního jara. Znamenalo to odházet sníh od vchodu, ale zůstali pak aspoň trochu v závětří. Na každý pád ani jeden z těch noclehů nebyl tím pravým ořechovým.

Démon se snažil zplihnout peří a vypoulit oči, aby vypadal pokud možno krotce a nevinně.

„No tak dobře," řekla neochotně. „Ale ne že něco provedeš. Jinak tě ztrestám, že budeš prosit o milost."

„Trest z tvých rukou je odměna…"

„Ještě chvíli mě dráždi a rozmyslím si to!"

„Kdepak," špitl Kahul a odcouval k východu. „Dopřej si oddechu, jsem tu co nevidět," laškovně zavířil drápy a zmizel za tmavým křídlem dveří.

II. KAPITOLA

Hlavní ulicí se vydal k malému ryňku. Zjišťovat, kde bydlí kupec Bakchónus, zamýšlel jedině až ve chvíli, kdy to bude opravdu nezbytně nutné. Nyní měl čas pro sebe a hodlal toho náležitě využít.

Kahul nebyl ve službách čarodějky tak docela dobrovolně. Když se rozhodla pomstít svého otce, potřebovala si opatřit pomocníka a získat víc magické síly. Vzpomněla si na svůj dávný plán polapit jednoho z mocných a obávaných démonů, Ptačích běsů. Vystopovala takového démona a políčila na něj past. A bohové to povedeně vyvedli — oním smolařem byl Kahul a nechal se nachytat.

Spoutala ho silou Starých a sebrala mu většinu jeho magické moci. Ta se nyní nacházela v krystalech v ampuli, kterou čarodějka nosila na krku mezi množstvím jiných amuletů a korálových šňůr.

To se událo na samém konci loňského léta.

Kahulovi to připadalo jako sto let. Je pravda, že vztek celkem brzy zpracoval, protože mu k ničemu nebyl. Démon rád poznával nové věci a přijít o většinu magické síly

bylo sice nemilé, ale rozhodně i nové… A tak se rozhodl zkusit to překousnout a své nezáviděníhodné situace využít, jak jen to půjde. Přestože mu Elsya dala volnost pohybu, nevzdálil se od ní. Své moci nad ním nezneužívala a líbila se mu. Dlužno dodat, že nejen proto, že byla žena, a tedy z podstaty objekt jeho neukojitelného zájmu.

Hledání černokněžnice hnalo Kahula po boku nové paní z jednoho dobrodružství do druhého. Cestou sem navštívili i Kahulův hrad v horách. Jejich vztah se postupně rozvinul do nečekané důvěrnosti, čarodějka démonovi na loži ledacos dovolila, ale stále si zachovávala jistou míru odstupu. Věděl, že už pro něj začíná mít slabost, jenže zároveň vede různé vnitřní boje.

Ať se snažím sebevíc, omotat si ji kolem prstu jsem zatím nedokázal. Ani ji přesvědčit, aby se na tu zatracenou pomstu vyprdla. Ještě mě čeká hodně práce, uzavřel sled myšlenek a pustil svůj úděl na chvíli z hlavy. Konečně se ocitl na tržišti!

Dřevěné stánky se stříškami, zdobené volány z vyrudlých látek, byly rozesety kolem centrální studny v soustředných kruzích.

Vzpomínal si, jaká je tiriadská tradiční kuchyně. Mořské ryby na sto způsobů, kvašená zelenina, kořeněné kuličky z mletého masa, špízy, plněné zelné listy smažené nebo vařené v páře — a hlavně koblížky, kam se podíváš. I tady je prodával jakýsi výrostek a o zákazníky neměl nouzi.

Na pomoučeném pultíku z palmového prkna naučeným pohybem zamotal ovocný protlak do kynutého těsta, vzniklou kouli poválel a vhodil mezi ostatní do široké mělké nádoby nad ohništěm, kde se v oleji koblížky rychle

usmažily dozlatova. Kahul si jich vyžádal tucet, což zcela odválo klukův prvotní úlek z démonova zjevu. Obratně je z oleje vylovil proutěnou náběrkou, naskládal do trávové ošatky a vděčně přijal šňůrky měďáků.

Kahul si sedl na obrácené vědro u studny a sežral koblížky ještě horké. Nepříliš sladké, nadýchané těsto se při kousnutí křehce loupalo a marmeláda byla poctivá. Olizoval si zobák dlouhým černým jazykem a pozoroval hemžení lidí. Ve skupinkách po dvou či třech se tu procházely naparáděné měšťanky v klasické konverzaci *Co je nového?*, na zboží koukaly s nosánky nahoru a máloco je zaujalo. Občas kolem prošli mládenci na cestách. Podle dlouhých plášťů snadno poznal výletníky ze Sybhanu, odkud sem s čarodějkou sám docestoval. Potulní studenti a adepti věd mívali ošoupané oblečení, které kdysi bývalo drahé, tovaryši se odívali praktičtěji a často bylo znát, že si jen odběhli od ponku na rychlý oběd. Tu projel i velmož na koni nebo proběhl sluha, shánějící zapomenutou surovinu do kuchyně, tam se kodrcala kára tažená oslem. Pobíhali tu i psi, jeden z nich démonovi připomněl jeho vlastního chlupáče, kterého před odjezdem na trestnou výpravu svěřil do péče čarodějčinu dobrému příteli Igmitovi.

Když démon dojídal poslední koblížek, zaujalo jeho pozornost divočící měšťanské děcko. Mělo slámové rozčepýřené vlasy a výrazně červený pláštík s kapucí. Pobíhalo mezi stánky a tropilo, co ho zrovna napadlo. Kahul vstal a zvědavě se šel podívat blíž.

Děcko zrovna sebralo zelinářce sušený fík z koše a odběhlo. Žena vztekle zaklela a obrátila se na přicházející dámu v doprovodu chůvy. Patrně ji znala a věděla, že

výrostek patří k ní. Vyzáblá měšťanka v hnědých šatech si nad stížnostmi obyčejné zelinářky povýšeně odfrkla, ale pokynula chůvě, ať jí dá šňůrku měďáků. Za tu cenu byla miska fíků — zbylé ovoce tedy pobrala chůva do košíku.

Spratek mezitím ve stánku řezbáře povalil nádobu s vařečkami. Kníratý řezbář je taktak chytil, aby se nerozsypaly po zemi, a zanadával. Procházející měšťanka ho slyšela.

„Dítě má projevit svoji přirozenost!" vyjekla zlobně a odplula. Zmíněné dítě si zrovna u dalšího stánku lehlo a začalo se plazit po zemi mezi slámou a rozdrolenými kobylinci nejprve po břiše, pak po zádech. Chůva se ho potichu snažila mírnit, a tak vystřelilo na nohy a běželo pryč. Tu se zastavilo, jako když ho zmrazí — uvidělo Kahula.

Bylo zjevné, že pokud se tato dětská tvář nešklebí, mívá pootevřená ústa a její povislý spodní pysk se leskne slinami.

Démon se cítil polichocen mírou, do které chůva pobledla. Přiběhla k dítěti a snažila se ho odvést, ale to začalo vřískat na plné hrdlo, hodilo sebou na zem, bilo okolo pěstičkami a kopalo.

Jeho matka, kroužící u stánku s ořechy, okřikla chůvu a kázala jí se hned k ní vrátit. Chůva se podívala na Kahula ještě polekaněji.

„Já děti nežeru," řekl démon, mávl drápatým pařátem a zubatě se usmál. „Moc kostí a masa pomálu."

Chůva si poděšeně přitiskla ruku na rty, ale další zavolání její paní už nabralo zuřivý tón, a tak věnovala démonovi náznak pukrlete a odešla.

Dítě ponechané konečně své vůli sebou přestalo mrskat, zvedlo se a zvědavě si Kahula prohlíželo. Nemohlo

odolat tmavofialovým perům, lesknoucím se mezi okraji pláště. Dávno uvyklo, že má vše dovoleno, ale teď ho zjevně brzdil pud sebezáchovy. S předstíraným nezájmem obešlo démona ke stánku hrnčíře.

Černovlasý mladý hrnčíř seděl na slámovém věnci na zemi mezi vystavenými mísami a džbány, namáčel tyčku s kuličkou na konci do barevných engob a zdobil vázu vlnicemi. Když zvedl oči od práce a všiml si, co se k němu blíží za pohromu, houkl zlobně:

„Huš! Ať tě ani nenapadne si tu zase s něčím hrát!"

Dítě zkřivilo obličej do plačtivého šklebu a běželo nazpět. Jak uvidělo Kahula, vzpomnělo si na svůj plán a přešlo na druhou stranu, nespouštějíc vypoulené oči z peří.

Kahul se přemístil k hrnčířovu zboží a díval se na vystavené misky. Byl si vědom, že mu záda kryje plášť, takže pokud se dítě svého plánu nepustí, musí se k němu připlížit z boku. Zle se usmál, vytáhl z mošny karamelku, něco zamumlal a foukl na ni. Zmodrala do úžasného odstínu rozkvetlých hořců.

Podle svého očekávání jemnými smysly zaznamenal, že se k němu spratek blíží. Vmžiku se otočil a sehnul — chytil drobnou ručku, natahující se po jeho peří.

Dítě zkroutilo tvář v obvyklé grimase, ale než se stihlo rozbrečet, spatřilo před nosem karamelku. Šelmovsky se usmívající démon s ní zatřepotal mezi dvěma drápy, z nichž každý byl dobrou píď dlouhý.

„Jen si ji vezmi, líbezníčku," zaševelil sladce a v jeho hlase cinklo kouzlo. Dítě omámeně sáhlo po cukrleti, s vyvalenýma očima si ho narvalo do usliněné pusy, a sotva Kahul povolil stisk, utíkalo za chůvou.

Hrnčíř, dosud zabraný do zdobení, vzhlédl, a když uviděl odbíhajícího malého nezvedence, jen potřásl hlavou a dál se věnoval práci.

Kahul se poočku podíval, jestli si někdo něčeho nevšiml. Zdálo se, že si každý ze stánkařů i nákupčích hledí svého. Patrně si mysleli, že děsivý velmož dítě jen postrašil, a to zaplaťbohům uteklo do jiné části trhu. Když se Kahul ujistil, že ho nikdo nesleduje, vytratil se hledat vyvýšené místo, odkud bude mít přehled o dalším dění.

V jednom domě na náměstí měl dílnu sudař a před jeho vchodem stál odstavený vyložený povoz. Za vozem se skrývaly schůdky do podkroví sudařovy dílny. Kahul vylezl do poloviny schodů a nonšalantně se opřel o zábradlí, jako by se jen tak vyhříval na slunci. Ve skutečnosti nedočkavě vyhlížel výsledek svého zlotřilého nápadu.

Malou chvíli se nic nedělo. Pak konečně uslyšel občasné poplašené výkřiky a nadávky. Některé stánky se zatřásly, spadlo zboží a ozval se řachot a rány. To už bylo jasné, že z budky na budku poskakuje jakási modře osrstěná opice v červeném pláštíku a řádí jako smyslů zbavená.

Kahul se na své pozorovatelně začal výborně bavit. Opice shodila vyskládané zelí, všude se koulely zelné hlávky a lidi se o ně přeráželi. Roztrhala duchnu s peřím, a to zavířilo jako chumelenice. Hubená měšťanka v hnědých šatech pobíhala okolo a střídavě ječela, ať její dítě chytí a ať ho nechají na pokoji. Pak opice zvrhla hliněné lahvice s olejem do lamp, ty se rozbily a olej se rozlil po dláždění. Stačila jedna hliněná lampička, která hořela opodál na ukázku kvality suroviny — oheň se rozběhl po

olejové stopě a zaplápolal na dřevě budky i nedalekých koších. Lidé křičeli a začali nosit vodu ze studny. Konečně do mumraje přibyli strážní — ale když jeden z nich nabral opici halapartnou za kapuci, opice ho z výšky bohatýrsky pomočila. To už se démon smíchy za břicho popadal, slzel a plácal se do stehna.

„CO TO TU VYVÁDÍŠ!?"

V okamžení ztuhl a měl pocit, že mu jeho dlouhý jazyk zaskočil v krku. Podíval se dolů, odkud ho zpod huňatého obočí propalovaly tmavé oči — krásné, ale zuřivé. Zase to vypadalo na hromobití z mraku tmavých vlasů. Ruce měla zapřené v bok.

Aspoň jí ale ze svého bidýlka pohodlně viděl do plného výstřihu — méně nápadně než za běžné chůze.

„Elsyo," zvolal zajíkavě, „jen jsem se byl podívat na trhu…"

„Pojď dolů, než si tě někdo všimne!"

Neochotně ji poslechl.

„Kde se tu vzala ta opice?!" syčela polohlasem, když zalezli do stínu podloubí dalších domů. „Že ty v tom máš prsty?!"

„To je jen taková žertovná kletba…"

„Cože?! Chceš mi říct, že jsi někoho *proměnil v opici!?!* To nemyslíš vážně!"

„Jednoho drzého spratka… Elsyo, vždyť je to jen obyčejná taškařice, úplně neškodná…"

„Neškodná?! Bohové dobří! Doufám, že tě nikdo neviděl. Kdy se promění zpět?"

„Jak to myslíš?"

„Kahule!"

„No co je? Vždyť jdu a neremcám!“

„Copak se to děcko nepromění zpátky?!“

„Nemám zdání! Nikdy jsem to nezkoumal!“

„Já tě fakt roztrhnu jak hada.“

„Tak už se přece nezlob… Nepůjdeme na oběd? Ještě jsem se nestihl poptat po tom kupčíkovi, ale —“

„Bydlí cestou k velkému ryňku. Nedalo mi moc práce to zjistit. A na oběd zapomeň. Beztak už jsi žral.“

„Cože!? Elsyo! Od včerejšího večera jsem neměl v ústech ani suchou kůrku chleba!“

„Máš zobák od marmelády,“ uťala ho, prudce zastavila a obrátila se k němu. Musela zaklonit hlavu, protože ač nebyla malá, sahala mu pod ramena. Výhrůžně proti němu pozvedla prst a z očí jí sršely blesky. „Ještě slovo, a neznám se!“ upozornila ho syčivě.

Tiše tíkl a předstíral, že se kaje, jak to jen nejlíp dovedl. Schlípl peří a zahanbeně si zakryl špinatým spárem krátký černý zobák, který ho před okamžikem usvědčil z jedné z malých lží.

S povzdechem protočila oči a pokračovala v cestě.

Vyšli zpět na hlavní ulici, povyk na malém ryňku nechali za zády a zamířili dál do města. Za chvíli se ocitli před výstavním sídlem s rozlehlou zahradou plnou ovocných stromů a palem, přerůstajících přes zídku. Třípatrovou stavbu, omítnutou hlinkou hnědě rezavého odstínu, zdobily zajímavé štuky béžových rostlinných motivů. Elsya zabušila na vyřezávanou bránu.

Nic se nedělo.

Kahul se kolem ní něžně prosmýkl a natáhl se po řetězu, visícím podél sloupu brány. Toho si čarodějka předtím

nevšimla. Když za něj vzal, v prolamované vížce nad nimi se rozezněl lahodný zvuk domovního zvonu.

Obrátil se na čarodějku, stále dost nahněvanou, a zazubil se. Chtěl ji laškovně štípnout do boku, ale pleskla ho po pařátu a založila ruce křížem přes prsa.

„Kdy tě to pustí?“ zahučel. „Vždyť se dohromady nic nestalo.“

Nadechla se, aby ho vyvedla z omylu, ale v tu chvíli uvnitř klapla klika a křídlo brány se otevřelo. Ven vykoukl hubený malý komorník, postarší muž, kterému už na hlavě zbývalo jen pár pramenů vlasů. Ve snaze zakrýt pleš si je česal přes temeno. Tvář měl vrásčitou, přívětivou, vousy řídké, zato dlouhé až na prsa, na špičce nosu výrazné znaménko. Jeho tmavomodrý splývavý oděv doplňoval pás z teletiny a žluté škorně s prodlouženou špičkou, které v očích cizinců vypadaly legračně.

Sluha přelétl příchozí pohledem a hned věděl, na čem je.

„Panstvo si přeje?“

„Jdeme za kupcem Bakchónem.“

„Pojďte dál, prosím,“ otevřel jim křídlo naplno. Vešli branou do chladného stínu palem a citrusovníků rozesetých okolo vstupního atria před samotným průčelím domu. Dlážděný plácek měl asi dva sáhy v průměru. Ze zahrady sem doléhalo kolotání vody v kašně a klapavé hlasy okrasného ptactva.

„Můj pán je ve své pracovně. Dopoledne obvykle nechce být rušen,“ pokračoval komorník a vedl je do domu dveřmi s řezbou draků. „Ale za chvíli jistě vyjde ven, jelikož bude čas oběda. Mohu vám zatím nabídnout pohár vína?“

Usadil je do prostorné síně. Místnost zútulňoval nádherný čalouněný nábytek pokrytý látkami se vzory, jaké bývají na gobelínech, a zdobený přepychovými střapci. Okna z tmavého dřeva vyplňovaly skleněné vitráže a rámovaly je těžké brokátové závěsy. Hořely tu tepané mosazné lampy s vonnými oleji z jihu. Na zdech visely veliké obrazy lodí na moři, zasazené ve zlacených rámech.

Elsye nad tou nádherou přecházel zrak, až docela zapomněla na to, jak ji démon rozčílil.

Sluha donesl na podnose džbán horkého vína a cínové číše na nožkách. Břímě položil před hosty na intarzovaný stolek a nalil jim.

„Půjdu se podívat, zda se již pán nechystá na oběd," řekl úslužně a odporoučel se. Zmizel na schodech do zvýšeného patra. Elsya ochutnala vynikající víno a nespouštěla oči z nádhery všude okolo. Tu si uvědomila, že si Kahul nápoje nevšímá a rozhlíží se svým dravčím způsobem.

„Co je ti?"

„Něco jsem slyšel."

Čarodějka odložila číši. Věděla dobře, že má Kahul daleko jemnější smysly než lidé.

Beze slova vstali a vydali se směrem, kterým odešel komorník.

To už uslyšela rány a dunění i ona.

„Pane?! Co se tam děje, pane?! Jsi v pořádku!?" volal poplašeně komorník a bušil na dveře. Hluk v zavřené pracovně utichl.

Kahul mužíka odstrčil a vzal za masivní kliku. Zamčeno. Spatřil Elsyu, jak sahá ke svému rukávci, ale pařátem

ji zadržel, jako by říkal *Tohle kouzlo nech schované*. Zarazila se, trochu se zamračila, ale poslechla ho.

Démon pohledem zhodnotil dveře, zda by je vyrazil. Sluha ale vytáhl třesoucí se rukou z kapsy náhradní klíče.

Kahul se podíval do klíčové dírky.

„Je zevnitř. Ale půjde vyndat."

Vyšťouchli ho ocílkou křesadla. Komorník rychle vsunul do zámku svůj klíč a odemkl.

V noblesně zařízené pracovně panoval nelad. Na stole uprostřed někdo rozházel věci, knihy, svitky a spisy.

Naproti dveřím byla v řadě tři velkorysá okna, a to vpravo zelo dokořán.

A za neutěšeným stolem, v křesle čelem k příchozím, zůstal zhroucený kupec Bakchónus. Přispěchali k němu a zvedli jeho bezvládné tělo do vzpřímeného sedu. Ve tváři měl výraz zděšení a na hrudi se mu po haleně rozpíjela obrovská rudá skvrna.

Byl mrtev.

III. KAPITOLA

Komorník lkal a naříkal. Působilo to upřímně, nejspíš měl svého pána opravdu rád.

Kahul vyhlédl z okna, ale hned se vrátil ke stolu.

„Pošli pacholky prohledat zahradu. A dej poslat pro městskou stráž a vyšetřovatele nebo soudce… Kdo to tady obstarává?“

„Ko-komisař Villin,“ zakoktal sluha. „Bývá na strážnici… Soudce bydlí až u Za-zahrady…“

„Tak pošli pro toho *Vilína*. Čarodějka a já to tady pohlídáme. Vždyť budeš hned zpět.“

Komorník chvilku váhal, snažil se přemýšlet, pak se malátně zvedl, otřel si tvář a vyšel na chodbu.

Kahul a Elsya osaměli s mrtvolou.

„To je děsivé,“ řekla. „Museli jsme toho vraha slyšet!“

„Zjevně využil momentu překvapení, protože Bakchónus nekřičel,“ řekl Kahul. „Neslyšel nikoho přijít, možná i dřímal.“

Elsya pohnula látkou košile. Oděv byl zavinovací, a tak ho mohla porozhalit. Pod krustou rychle ssedající krve se rýsovala malá rána přesně v oblasti srdce.

„Vrah rozhodně věděl, kam udeřit. Nějaká úzká čepel," řekla a s odtažitým výrazem zase mrtvého zahalila.

Démon poklepal na malou zásuvku stolu. „Podívej. Vyrušili jsme ho." Dřevo nad zámkem pokrývaly tmavorudé šmouhy a bylo oštípané, jako by se zásuvku někdo snažil vypáčit.

Elsya se podívala zblízka na vrypy.

„Je tu kus kovu. Asi špička dýky, kterou se to snažil vylomit."

„A kterou předtím zapíchnul kupce," doplnil Kahul. „Podívej se na tu stopu krve."

„Tak musel vědět, že to, co hledá, je na stole, nebo v něm."

Jejich pohledy se setkaly.

Teď už je čas na tajná kouzla? povytáhla můří obočí a dotkla se koženého rukávce.

Démon přikývl.

„Tyhle věci není dobré lidem moc předvádět," zamručel.

„Došlo mi, co jsi předtím naznačoval."

Vytáhla z rukávce ozdobnou stříbrnou jehlici a dotkla se s ní kování. V zámku zacvakalo, zarachtalo — a zásuvka se otevřela.

Podívali se dovnitř. Na první pohled se zdálo, že je prázdná, ale něco v ní přece jen bylo. Démon tam sáhl a vytáhl sešit v ohmatanych deskách z černé kůže. Mrkl dovnitř — nějaké číselné záznamy a pár vložených pergamenů s pečetěmi. Rychle notes zavřel a schoval si ho do mošny.

„Měli bychom to ukázat vyšetřovateli!" řekla Elsya pohněvaně.

„Na to je čas. Až se přesvědčíme, co je to za člověka," odvětil démon, zavřel zásuvku a zase na ni poťukal drápem. „Ještě tohle."

Elsya si nespokojeně odfrkla, ale znovu se dotkla jehlicí zámku. Zacvakalo v něm a zásuvka se opět zamkla.

Rozhlédli se po pokoji.

„Vlezl sem oknem? Jinak by přece sluha věděl, že má Bakchónus návštěvu, ne?"

„Nevím, jak se sem dostal, ale oknem určitě nepřišel ani neodešel," řekl démon a pokynul jí, aby se přesvědčila.

Vyhlédla do zahrady.

„Vidíš ten záhon?" pronesl Kahul za jejími zády.

Dřevité keře vysázené v širokém pruhu pod okny nabíhaly do květu. Hlína mezi nimi byla pečlivě upravená hráběmi.

„Žádné stopy," vydechla Elsya a obrátila se zpět do místnosti. „Psal nebo dřímal u stolu… Nechal by si takhle otevřené okno? Vždyť by zítra neotočil hlavu nebo by ho chytla záda. Vrah chtěl, aby to vypadalo, že přišel oknem. Laciný trik!"

„Zavři to, prosím," požádal ji Kahul a přešel k mosaznému svícnu se zbytky svic. Jednu z nich ulomil a zapálil o žhavé uhlíky v krbu.

Čarodějka pozorovala, jak obchází podél kazetového obložení zdí se svící těsně u stěny a pozoruje plamen. Když se dostal doprostřed zdi napravo ode dveří, kterými prve vstoupili, plamen svíce zakolísal a párkrát se jemně natáhl ke štěrbině v obložení.

Kahul se na Elsyu významně podíval. V tu chvíli ale uslyšeli ze síně hluk.

„Už jsou tu," řekla Elsya a přikročila k němu. Olízla si prsty a rychle uhasila plamen, aby knot nevydával dým. Pak znovu otevřela křídlo okna tak, jak jej prve našli.

Sotva démon vrátil svíci na místo, komorník do pracovny přivedl plavovlasého ramenatého dlouhána v uniformě komisaře a spolu s ním dva strážné. Pracovna, byť prostorná, zdála se najednou nepřirozeně zaplněna.

Elsya si Villina prohlédla s patrným zájmem; Kahulovi to neušlo a měl rázem po náladě.

„Kdo je to?" zeptal se Villin komorníka nepříjemně znělým hlasem a kývl hezky tvarovanou bradou na Elsyu s Kahulem. Démon s potěšením seznal, že do jeho paní vjel vztek. Nejspíš čekala, že se příchozí bude chovat uctivěji.

„Jsem Elsya Armonnés, řečená Bronzová, sybhanská čarodějka," řekla pohněvaně. Pak na okamžik zaváhala. „A tohle je Kahul, pán hradu nad Bílým jezerem," dodala a démon s potěšením přivítal, že se protentokrát rozhodla nepředstavovat ho jen jako svého pomocníka. Mírně to otupilo osten jeho žárlivosti. „Přicestovali jsme ze Sybhanu za Bakchónem, protože jsem si s ním chtěla promluvit o učencích, od kterých kupuje knihy."

„A ty ráčíš být *Vilín*?" protáhl Kahul. V hlase mu zaskřípalo kouzlo, které způsobilo, že přítomným lidem přejel po zádech mráz.

„Jsem Villin ze Severní hlásky, tiriadskej komisař a velitel stráže," řekl muž úsečně. „Nejdřív musím prověřit všechna svědectví, než si udělám úsudek."

Démon to nekomentoval. Slovo si vzal komorník.

„Usadil jsem panstvo do síně, kde by počkalo, až pán vyjde z pracovny. Šel jsem se podívat, jestli už se nechystá jít na oběd, ale vtom jsem slyšel zpoza dveří hluk."

„Jaký hluk?"

„Rány, bušení…"

Příchozí si zběžně prohlédl mrtvolu kupce.

„Vrah musel utéct jen chviličku před tím, než jsme se do pracovny dostali!" zdůraznil komorník. „Jak mi poradil pan Kahul, poslal jsem pacholky, aby se podívali do zahrady."

Kahul pohledem dravce pozoroval, jak Villin přešel k oknu a vyhlédl ven.

„Dobrej nápad. Poslechneme si, co zjistili. S kým měl tvůj pán nejčastěji spory?"

„Pane Villine, pán vycházel se všemi dobře!"

„To v jeho branži nebejvá obvyklý."

„Vždyť jste ho sám znal. Byl oblíbený…"

„Oblíbenej lichvář, určitě. Takhle rozházený jste tu ty věci už našli?" řekl Villin neurčitě a pohled mu padl na odřenou malou zásuvku. Přešel k ní a prozkoumal ji. Našel hrot dýky, vyňal ho ze dřeva a chvíli ho zkoumal na světle, pak ho zabalil do hedvábného šátku a schoval do tašvice. Obrátil pozornost zpět k zásuvce. „Vrah tu něco hledal. Kde je od toho stolu klíč?"

„Měl by být snad tady," řekl komorník a z tajné kazety nad krbem vytáhl malý klíček. Villin otevřel zásuvku a pozvedl obočí nad tím, že je prázdná. Kahul zvědavě pozoroval komorníkův výraz. Buď mužík nebyl s obsahem zásuvky obeznámen a jen málo ho překvapilo, že je prázdná, anebo se uměl dobře ovládat.

„Chybí v pokoji něco?“

Komorník chvíli prohlížel věci shozené ze stolu, poličky skříní i obsah truhlic. Nedokázal ale Villinovi říci, jestli něco chybí. Tvrdil, že takový přehled o spisech svého pána nemá.

„Ale po obědě sem přichází písař, a ten bude vědět víc,“ dodal snaživě. „Měl by tu být každou chvíli.“

Nic dalšího Villin nezjišťoval. Nechal na komorníkovi, aby zajistil přenesení těla do rodinné kaple v zahradě. Strážníky mu dal ku pomoci a sám zamířil do síně. Kahul a Elsya ho následovali.

„Víc otázek na vás nemám, můžete jít,“ řekl jim a považoval to za vyřízené.

„Tak moment,“ řekla Elsya. „Potřebuji nutně vědět, od koho Bakchónus kupoval knihy. Přijela jsem kvůli tomu až ze Sybhanu a s prázdnou neodejdu. Předpokládám, že budeš mluvit s Bakchónovým písařem, je to tak? Chci se účastnit vyšetřování, dokud nezjistím, co potřebuju.“

„To ale rozhodně není běžnej postup!“

„A já nejsem běžná osoba. Nebo si snad chceš pohněvat jeden z nejstarších čarodějných rodů v Sybhanu!?“ zamračila se Elsya — a zároveň zadoufala, že komisař ze západního přístavu nebude mít přehled o stáří a významnosti rodů sybhanských čarodějů. Nespletla se.

„To samozřejmě nechci,“ odtušil, promnul si zamyšleně bradu, až zašustil krátce střižený světlý vous, a prohlédl si při tom čarodějku neskrývaně hodnotícím pohledem, až se vnitřně ošila. „No dobře. A půjde s námi i…“ pokynul odtažitě směrem ke Kahulovi.

„Ne, má ještě něco na starosti," odvětila chladně a nechala Villina jít napřed. Zamířil ke skupince služebnictva ve druhé části síně.

Jakmile byl dostatečně daleko, a oni se tím pádem ocitli stranou všeho dění, vtiskla Elsya Kahulovi do spáru jehlici a řekla polohlasem: „Podívej se po té tajné chodbě, já se pověsím na toho nadutce a večer se sejdeme u Poníka!"

„Jak si přeješ, má paní," zavrněl Kahul, potěšen představou, že bude půl dne ponechán v Tiriadě bez dohledu, nadto s kouzelnou jehlicí. Sehnul se k ní a zamumlal: „Zjisti, jestli byl Bakchónus náplava. Ostatně jeho jméno je odněkud z jihovýchodu… Pokud dům koupil, nemusel o té chodbě vědět." Pak jí jemně olízl rty, což byla jeho obdoba polibku, a vytratil se zpět směrem, odkud přišli.

Elsya několika kroky dohnala Villina. Pohledem přejela po zbylém služebnictvu: všichni vypadali stejně bledí. Kuchař, dva kuchtíci, dvě služky, pradlena a zahradník.

Otevřely se dveře vedoucí na přepychovou terasu a z ní do boční části zahrady. Do síně jimi vstoupili tři pacholci. Hlásili Villinovi, že nikoho nenašli a ani nezahlédli stopy.

„Kde jste byli v době vraždy?"

„V čeledníku, pane. Stoluje tam všechno služebnictvo…"

„Nikdo nechyběl?"

„Nikdo, pane."

„Já jsem byl samozřejmě v kuchyni," řekl kuchař. „Tihle dva nezbedníci se mnou," ukázal na kuchtíky.